

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/3/2017
Identifikačné číslo spisu:	1110010956
Dátum vydania rozhodnutia:	08.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1110010956.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 8. februára 2017 v trestnej veci obvineného T. K., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Stanislava Jakubčíka, advokáta v Bratislave, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2012, sp. zn. 6T/104/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2012, sp. zn. 2To/131/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. a/ Trestného poriadku dovolanie obvineného T. K. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2012, sp. zn. 6T/104/2010, bol obvinený T. K. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 9. septembra 2009 v čase okolo 00:10 hod. v obci S. na X. ulici pred domom č. XX oboma rukami sotil do poškodeného J. T., nar. XX. J. XXXX, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, obžalovaný sa nad neho sklonil, vytiahol mu peňaženku spoza pása a z tejto zobral hotovosť najmenej 60 eur, po čom peňaženku hodil vedľa poškodeného na zem, následne mu začal prehľadávať vrecká, pričom poškodený si oboma rukami chránil vrecko, v ktorom mal mobilné telefóny, iný aktívny odpor proti útoku zo strachu pred obžalovaným nevyvinul, obžalovaný mu však odtiahol ruky a z vrecka mu vybral mobilný telefón zn. Sony Ericsson K 800 v hodnote 80 eur a mobilný telefón zn. Sony Ericsson K 770 v hodnote 75 eur, udel ho rukou do oblasti krku a strhol mu retiazku z bieleho kovu v hodnote 80 eur, ktorá sa v dôsledku trhu poškodila a z miesta činu odišiel, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 295 eur a tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že :

1/ rozsudkom Okresného súdu Bratislava - vidiek, sp. zn. 2T 244/79, zo 4. októbra 1979 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4T 513/79, zo 7. novembra 1979, právoplatného 7. novembra 1979, bol odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1960 Zb. a iné, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorý trest v

plnom rozsahu vykonal,

2/ rozsudkom Okresného súdu Bratislava vidiek, sp. zn. 3T 204/82, z 21. januára 1983 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5To 52/83, z 22. februára 1983, právoplatného 22. februára 1983, bol odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1960 Zb. a iné, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, ktorý trest v plnom rozsahu vykonal,

3/ rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 5T 140/1987, z 11. augusta 1987 v spojení s rozsudkom Mestského súdu Bratislava, sp. zn. 4To 437/87, z 30. septembra 1987, právoplatného 30. septembra 1987, bol odsúdený za trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1960 Zb.; za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 5 Nt 830/90, z 11. januára 1990 na základe amnestie prezidenta republiky z 1. januára 1990 mu bol odpustený z výšky uloženého trestu 1 rok, vo výkone trestu bol od 16. apríla 1987 do 19. júna 1996, keď uvedeného dňa bol uznesením Okresného súdu Trnava z výkonu trestu podmiennečne prepustený,

4/ rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T 44/02, z 9. septembra 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To 250/02, zo 4. decembra 2002, právoplatného 4. decembra 2002, bol odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1960 Zb., za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý trest v plnom rozsahu vykonal.

Za to bol T. K. odsúdený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť uhradiť poškodenému J. T., nar. XX. J. XXXX v R., trvale bytom R., T. ul. č. XXX/XX škodu vo výške 60 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného J. T. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený T. K. prostredníctvom obhajcu, ale aj samostatným podaním.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 4. októbra 2012, sp. zn. 2To/131/2012, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného T. K. zamietol.

Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/104/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/131/2012, podal obvinený T. K. dovolanie samostatným podaním z 28. decembra 2015, doručené okresnému súdu 30. decembra 2015, ktoré doplnil prostredníctvom obhajcu 27. októbra 2016 na výslovnú žiadosť obvineného. Dovolanie podal obvinený z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. a/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený T. K. v dovolaní, ktoré podal samostatným podaním uviedol, že k jeho odsúdeniu a uloženiu vysokého trestu došlo pre nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, nakoľko nebolo preukázané nijaké fyzické násilie produkované v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Prakticky jediným svedkom bol poškodený, ktorého hodnovernosť pre užívanie drog je prinajmenšom problematická. Podľa názoru obvineného skutok, ktorý spáchal mal byť posudzovaný podľa ustanovenia § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona. Ďalej obvinený poukázal na ignorovanie jeho obhajobných práv, a to neupovedomovanie o úkonoch, nevypočutie svedkov obhajoby orgánmi činnými v trestnom konaní (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku).

Obvinený považoval uloženie trestu za účelové. Namietal, že súd pri ukladaní trestu prihliadal na skutky,

ktoré mali byť dávno vymazané.

Najvyšší súd už raz o dovolaní obvineného rozhodoval, kedy dovolanie odmietol, pre nesplnenie procesných podmienok.

V dovolaní, ktoré doplnil obvinený prostredníctvom obhajcu, odôvodnil existenciou dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Trestného poriadku, t.j. skutočnosťou, že napádaným uznesením bolo zamietnuté odvolanie voči rozsudku, ktorým bol obvinenému uložený trest, ktorý je mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu a rozhodnutia prvostupňového a druhostupňového súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Podľa názoru obvineného pri ukladaní trestu mali sudy postupovať podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona v znení zák. č. 576/2009 Z. z. upravujúceho tzv. zásadu „trikrát a dost“, pretože tento zákon bol pre obvineného priaznivejší. Všetky štyri predchádzajúce trestné činy lúpeže podľa § 234 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, na ktoré poukazoval prvostupňový súd, mal obvinený spáchať pred účinnosťou súčasného Trestného zákona, ako aj pred 1. septembrom 2003, kedy bola zásada „trikrát a dost“ prvýkrát implementovaná do Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Podľa obvineného nastal ústavne nekonformný výklad súdov oboch stupňov, čím došlo k pravej retroaktivitě použitej v neprospech obvineného. Pri správnej aplikácii ustanovenia § 47 ods. 2 jeho trestná sadzba mala byť v rozmedzí od 3 do 8 rokov. Ďalej obvinený namietal, že sudy sa nezaoberali potenciálnou existenciou okolností hodných osobitného zreteľa. Osobitným zreteľom podľa obvineného je skutočnosť, že takmer 7 rokov sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti, sudy nebrali ohľad ani na jeho rodinné pomery ako aj na samotný fakt, že všetky predchádzajúce odsúdenia nastali v čase neexistencie zásady „trikrát a dost“. V čase spáchania skutku obvinený nemohol očakávať trest vo výmere 25 rokov.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval v súlade s § 383 a § 384 Trestného poriadku, alebo alternatívnym postupom podľa § 382a a rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2012, sp. zn. 2To/131/2012 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2012, sp. zn. 6T/104/2010, bol porušený zákon v neprospech odsúdeného T. K..

Navrhol zrušiť obe rozhodnutia ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Okresnému súdu Bratislava I prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Alternatívne, pokiaľ bude mať dovolací súd za to, že nie sú splnené podmienky na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku, navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2012, sp. zn. 2To/131/2012, bol porušený zákon v neprospech odsúdeného T. K..

Zrušiť uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2012, sp. zn. 2To/131/2012. Krajskému súdu v Bratislave prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril 16. decembra 2016 prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátor“). Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2015, sp. zn. 2Tdo/68/2015, ktorým bolo podľa ust. § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietnuté dovolanie obvineného T. K.. Ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku nedáva odsúdenému možnosť na podanie ďalšieho dovolania v tej istej trestnej veci, keď už bolo jeho dovolanie zamietnuté.

Ďalšou podstatnou skutočnosťou, ktorú prokurátor vo svojom vyjadrení uviedol je nedodržanie lehoty na podanie dovolania v zmysle § 370 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá je v prípade dovolania v prospech obvineného tri roky od doručenia rozhodnutia. Zo spisového materiálu vyplýva, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu bolo odsúdenému K. a vtedajšiemu obhajcovi JUDr. Filovi doručené 18. októbra 2012, čiže lehota na podanie dovolania v prospech odsúdeného uplynula 18. októbra 2015. Z uvedeného vyplýva, že predmetné dovolanie (už druhé v poradí) bolo podané po uvedenej lehote a to až

dňa 30. decembra 2015. S poukazom na horeuvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, dovolanie obvineného podľa § 382 Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Pri posudzovaní včasnosti podania dovolania vychádzal predovšetkým z ustanovenia § 370 ods. 1 Trestného poriadku (druhá veta), podľa ktorého ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému a jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Dovoláním napadnutý rozsudok bol obvinenému doručovaný do Ústavu na výkon väzby Bratislava. Ako vyplýva z doručenky na č. l. 500a obvinený prevzal uznesenie Krajského súdu v Bratislave 18. októbra 2012, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Obhajca obvineného a prokurátor prevzali rozhodnutie 18. októbra 2012. Týmto dňom začala plynúť trojročná lehota stanovená zákonom na podanie dovolania (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku). Koniec tejto lehoty pripadol na 18. októbra 2015.

Dovolanie podal obvinený T. K. samostatným podaním 30. decembra 2015 na Okresný súd Bratislava I (č. l. 567), ktoré doplnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Stanislava Jakubčíka podaním z 27. októbra 2016 (doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 31. októbra 2016 a postúpené Okresnému súdu Bratislava I 10. novembra 2016). Toto dovolanie bolo podané po zákonnej lehote ustanovenej v Trestnom poriadku (§ 370 ods. 1).

Dovolanie je preto podané oneskorene.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. a/ Trestného poriadku. So zreteľom na odmietnutie dovolania nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.